

לבצען לפני שקרבו השריונים למקום האימונים, מבלי ששימו לב לשריונים. אולם, רק אחרי הכשרת-היסוד מותר להתחיל מלימוד שיתוף-הפעור לה עם השריונים ולימוד אורחות הקרב נגדם. גם בשטח זה — כמו בשטח-הכשרה רבים אחרים — אפשר להשיג הרבה אם תהיה מעין גישה ספורי-טיבית, לענין.

ההתמחות במקצועות-הרגרי

זו הנה כמעט תמיד נקודת-התורפה. אין ביכולתו של הפרט לדעת את הכל, אך, מן הראוי הוא להכשיר כל איש-הרגלים כקלע, מקלען ולוחם קרב-המגע (המצויד ברימוני-יד, תת-מקלע, ועוד) במידה כזו, שיהא די בתקופה קצרה של התאמנות נוספת בעצם המקצוע כדי להכשירו להפעלה בקרב. מטרה זו היא בגדר האפשר, אם:

(א) מארגני-הצבא ומתכנני הנשק ידאגו לכך, שלחיל-הרגלים ינתן רק רובה אחד, מקלע אחד (הניתן לשימוש הן כמקלע-קל והן כ"בינוני"), כלי-ידיה אחד של יד לקרב-מגע ("רובה-סער"), אמצעי אחד לקרב-מגע (רימוני-יד) ואמצעי אחד לקרב-מגע נגד שריון — ולא סוגים רבים של כלים אלה; (ב) אם ישימו את התיאוריה מתוך ההכשרה בכלי-הנשק. אחת היא לאיש-הרגלים מה מראהו של רימוני-יד מבפנים — ובלבד שייטיב להטילו.

אם מקבלים את ההנחה שהחייל — אכן, כל חייל — יוכשר כקלע עוד לפני תקופת שירותו, הנושא העיקרי להכשרתו בכלי-נשק בתקופת-שרותו הצבא שלו יהיה המקלע, הקל או הבינוני. השולט ברובה ובמקלע, הקל או ה"כבד", ידע לשלוט גם

ב"רובה-הסער", אם יתאמן בו מספר פעמים. אין צורך בלימוד של השימוש ברימוני-היד, אלא רק בהתאמנות בו, והוא הדין גם לגבי אמצעי קרב-המגע נגד שריון. — אכן, הרוצה להכשיר מומחים מובהקים למקצועותיהם, חייב שיבחר לעצמו הבהר היטב, כי במלחמה אף המומחה לא יהיה פטור מהצורך לאחות, בן, רגע, בכלי נשק, או באמצעי-קרב איוה שהוא, ואפילו לא הוכשר בהפעלתו הכשרה יסודית מקודם.

*

לבסוף משהו על "גאות-החיל", הגאווה על סוג חילו המיוחד של חייל זה או אחר. כבר בפתח ה"מאמר נאמר העיקר בנדון: טבעו-של-אדם שירגיש עצמו נישא ומורם גם מבחינת פסיכולוגית ברגע שהוא חש בתוספת-הערך ה"פיזיולוגית" הבאה לו ממכשיר-תנועה משוכלל. על כן את מנוח-התיקונים לגבי גאות-החיל מופרזת יש להפעיל לא כל-כך לגבי חיל-הרגלים כאשר לגבי זולתו החש עצמו "מורם-מכל" בתוקף המנוע שלרשותו.

אמנם, נוכחנו לדעת, שאנשים אשר שירתו עשרות שנים בחיל-הרגלים, הפרשים או התותחנים — ונעשו לפתע מפקדי יחידת-שריון, נמצאו כבר אחרי תקופה קצרה "משקיפים מלמעלה" על כל הגייר-סות הבלתי-משוריינים, ומיחסים לעצמם ולאנשיהם-נוסף על אמצעי-התנועה-ההקרב הטכניים המשוכללים שהוענקו להם — גם תכונות צבאיות פעילות יותר; ואף היו מביעים דעתם זו בפומבי.

אך, למרות הכל: "חיל הרגלים הוא הנושא בעולו העיקרי של הקרב; לכן ראוי הוא אף לתהילה הנעלה ביותר".

בשולי הדברים

המוגברת (Brigade group) הבריטית. אמנם, האמת ניתנת להאמר, כי לפי-שעה לא נמצא פתרון לגבי רגימנט-הרגלים, — בין ה"רגלי" ובין המוגבר — שיהיה אידיאלי לכל הדעות; אפשר לפקפק אם גם ימצא אי-פעם פתרון סופי ומוחלט מעין זה. עיקר הקושי נעוץ בתחום בו עובר קריהגבול למושג "רגימנט מוגבר", — שממנו והלאה הופך הרגימנט להיות "מנופח" (תחת "מוגבר"), דהיינו — מסורבלי-מדי וכבד-תנועה. אך, עם-זאת מסתמנת כיום נטיה ברורה מאוד, ברוב הצבאות המוכרים, להעמיד לפיקודו הישיר של מפקד-

כבקשת המערכת, הנני לצרף מספר הערות בשולי ה"מאמר "לבעית חיל הרגלים, החדשי". הערותי נוגעות באותם הדברים שלגביהם אין דעתי זהה עם דעותיו של בעל-המאמר ושסבור הייתי, כי מן הדין להגיב עליהן, ולו גם הגבה-החטופה.

לפרק הדין בסוגיות רגימנט-הרגלים המוגבר. — יהיה בכך משום משגה רציני אם הקורא ינסה להקיש מהנחותיו של בעל-המאמר לגבי הרגימנט הגרמני — על רגימנט-הרגלים בכמה צבאות אחרים, או על ה"בריגדה"

הדרכה פצלחת היא זו הרואה ומעריכה באיש המודרך את האדם.

„קריאת־כִּינִים“ בַּעֲנִין תִּרְגוּל־הַסֹּדֶר.

משאלת בעל־המאמר, כי תרגול־הסדר יושט מנושאי־האימון העיקריים בחיל הרגלים — אינה מוצדקת. הוא אמנם צודק באשר למקורו של תירגול־הסדר הנהוג. אולם, מאז־ועד־עתה משמש תרגיל־הסדר אחד האמצעים הבדוקים ביותר לחינוכו של החייל לציותנות ולמשמעת ולכיוצא־באלו ערכים, שהנם יסוד־מוסד לכל צבא, ובעיקר לחיל־הרגלים, לאמור:

— סיגול החייל להצטנות בוריות ובחריצות לפקודה הניתנת לו.

— סיגול לעבודת צות בשלבי־האימון הראשונים — על־ידי כך שהחייל נדרש לעבוד בתיאום עם שכניו לשורה, ולתרום להצלחת קבוצתו ע"י תנועה קצובה ונאחזת. (והרי תירגול־הסדר הוא ההזדמנות הראשונה בה נדרש מן החייל לפעול כאיש־צוות).

— הופעה נאה וזקופה של החייל הכודר, שיש בה כדי להשפיע על רימוס רוח־הגייסות וגאות איש ביחידתו.

אחידות התימוש — כיצד?

בסיכומו של המאמר מנסה בעליו לערוך הכללה גסה למדי לגבי חימושו ואימונו של חי"ר מתן רובה מסוג אחד וכן רימון ושאר כל־יגשק רק מסוג אחד — אינם הולמים את תנאי־הקרב החדשים. איש חיל־הרגלים חייב להיות מאומן להלחם בכל תנאי קרקע ואקלים, להלחם נגד כלי סוגי כל־הנשק הלא־אינפנטריים המרובים — וכן להלחם תוך שינוי תנאי הפעולה עמם. והרי צורך זה הופך ממילא את חיל־הרגלים לחל שאימונו הם ממושכים ורב־צדדיים, והוא זקוק גם לצידוד רב־צדדי ולחימוש משוכלל*.

ולבסוף — האמנם יש להשמיט את ה"תיאוריה" מתוך ההכשרה בכל־הנשק?

גם במקרה זה אין להצדיק את דברי בעל המאמר. דעת והבנה — הם בבחינת מושכלות ראשונים לאיש־צבא, ממש כמו לאיש־המקצוע בחיים האזרחיים. טוב ורצוי הוא שאיש־הצבא יבין את מבנה כל־יגשקו ואופן פעולתם על מנת שיהיה לו כוון ושידע להתגבר על תקלות ו"פגעים" רעים; אכן, גם כאן קיימת כמוכח בעית הזמן והמסירות — בעית המוקדם והמאוחר.

ברור הוא, כי להטיל את הרימון חייב החייל לדעת על־כל־פנים, אולם אם מסיבות הזמן מתירות — הרי יש תמיד ללמדו גם את מבנה הפנימי של הרימון, כמוטעם ומוסבר לעיל.

מ/אלוף י. ב.

הרגימנט את כל אותם האלמנטים, החינוניים לדידו לניהול הקרב; ואף להפכם ליסודות־אורגניים ברגימנט. אכן, פתרונו של צבא אחד אינו דומה לפתרונו של צבא שני, אולם ככולם קיימת ושרירה השאיפה למצוא את ה"איוון" בין מתן מסימום של יסודות־כוח למפקד־הרגימנט ובין שמירה על נידותו של הרגימנט — לפתרון כזה מכוננים המחשבה, הניסויים והמחקר.

תמונה, על־כן, דעתו של בעל־המאמר — המראה בדרך כלל, בקיאות רבה בבעיות חיל־הרגלים בשלבי הנמוכים — הקובע הנחות חסרות־ביסוס הגיוני מספיק שעה שהוא מטפל בבעית הרגימנט־בכללו. אפשר שהדבר מסתבר, נוכח נתוני המיוחדים של רגימנט־הרגלים הגרמני — ונוכח היחס הכללי, שרצה כלפי חיל־הרגלים בצבא הגרמני־הנאצי. יש לזכור, שהרגימנט הגרמני לא היה בבחינת "מבנה צבא" (פורמציה) אלא בחינת "יחידה" לבד. הדיכוי־זיה היא שהיתה ה"פורמציה" ועליה הושם הדגש בתורת מבנה עצמאי מושלם; ואמנם, כזאת היתה. על־כן לא יכלא שהעקרון של פיקוד אחיד, ואימון אחיד, בדרך של רגימנט — לא נראה היה בעיני הגרמנים כבעיה ראשונה במעלה, שעה שעקרון זה נשמר שמירה מעולה לגבי הדיכוי.

גם הדוגמה שמביא בעל־המאמר לחיזוק דעתו — אין בה כדי לשכנע. נהפוך הוא: העובדה, כי יחידות־תותחנים צור רפו בסמוך לקרב אל רגימנט־הרגלים ופעלו בהצלחה, הודות לכך שמפקד־הרגימנט הפעילן כעצת התותחן, מפקד־היחידה, ואילו שעה שהפעילן שלא לפי עצת מפקד־יחידת־התותחנים נחל הרגימנט כשלון, — דוגמה זו אינה באה לסייע לדעת בעל־המאמר. בכל קרב שינהל הרגימנט — יהיה זקוק לסיוע־ארטילרי מאיזה סוג שהוא. הואיל וכך, אין כל הצדקה והגיון שמפקד הרגימנט לא ידע את עקרונות ההפעלה של סוג־נשק שהוא זקוק לו בכל קרב, ושהו בעל חשיבות מכרעת בשביל הכוחות המסתערים. על־כן אין לראות בשילובן של יחידות מעין אלו כיחידות אורגניות ברגימנט משום הכבדה על מפקדו, אלא יש לראות במעשה זה את אשר יש בו — נתינת כוח־אש נוסף בידי מפקד־הרגימנט, כוח־אש הדרוש לו למען הצלחתו.

רק בהחזקתם האורגנית של יחידות־המשנה של כלי־נשק אלה במסגרת הרגימנט — יש משום ערובה להכשרתן הראויה לעיקר יעודן ותכליתן: הסייע, תוך פעולה משולבת ומתורגלת לדרג־הגייסות המסותר. למען השגת הצלחה בקרב — חייב מפקד־הרגימנט להכיר את סוד הפעלתם של אותם כל־הנשק הלא־אינפנטריים, שבלעדיהם לא יתכן בימינו קרב אינפנטרי. החזקת יסודות אלה מחוץ לרגימנט לא תביא לעולם לכלל השימוש היעיל בהם, המוליך לנצחון.

* יש כמובן טעם נוסף, המחייב אימון ביותר מסוג נשק אחד, — זו החובה להכיר את נשק־האויב... — המער.